

UZASADNIENIE

Formularz (...)	Sygnatura akt	<i>IV K 25/21</i>	
Jeżeli został złożony wniosek o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych, wypełnić część 3–8 formularza			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Wyroki wydane wobec skazanego			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny	Data wyroku albo wyroku łącznego	Sygnatura akt sprawy
1.1.1.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	21 grudnia 2005	II K 424/04
1.1.2.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	25 czerwca 2007	II K 81/07
1.1.3.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	2 czerwca 2010	II K 137/09
1.1.4.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	1 czerwca 2015	II K 241/15
1.1.5.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	30 stycznia 2017	II K 520/15
1.1.6.	Sąd Rejonowy w Pabianicach	25 listopada 2019	II K 134/19
1.1.7.	wyrok łączny Sądu Rejonowego w Pabianicach	11 maja 2020	II K 7/20

1.1.8.	Sąd Okręgowy w Łodzi	14 lipca 2020	IV K 33/18
1.2. Inne fakty			
1.1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.1.1.	<p>R. K. (1) pozostaje skazanym wyrokami opisanymi w sentencji wyroku łącznego - w związku z czynami popełnionymi w datach tam opisanych. Aktualnie odbywa karę z wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Pabianicach w sprawie II K 7/20, do odbycia pozostaje mu też kara z wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 lipca 2020 r. w sprawie IV K 33/18</p> <p>(pozostałe szczegóły dotyczące czynów, skazań, prawomocności, okresów odbywania kar i zaliczeń w sentencji wyroku oraz powołanych obok dokumentach).</p>	odpisy wyroków	5 - 37, 58 - 61
karta karna	45 - 47		
opinia o skazanym	50 - 51, 52 - 53		
obliczenie kary	62		
Informacja o pobytach i orzeczeniach	54 - 55		

<p>wyroki w aktach sprawy II K 7/20 Sądu Rejonowego w Pabianicach</p>	<p>całość</p>		
<p>1.2.1.2.</p>	<p>Z wywiadu środowiskowego z 29.01.2020 r. wynika, że w środowisku sąsiedzkim skazany R. K. (1) ma negatywną opinię.</p> <p>Zachowanie skazanego w ZK oceniane jest jako przeciętne. Nie był karany dyscyplinarnie (raz dyrektor odstąpił od ukarania), dziewięć razy był nagrodzony. Nie odnotowano w ZK negatywnych zachowań. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Prezentuje bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw (choć się do nich przyznaje) i dotychczasowego sposobu życia. Nie jest aktualnie zainteresowany podnoszeniem swojego wykształcenia oraz kwalifikacji zawodowych mimo posiadania tylko wykształcenia podstawowego i braku zawodu. Ukończył tylko kurs opiekuna osób starszych i niepełnosprawnych. W ZK zatrudniony jest nieodpłatnie jako sprzątający oddział mieszkalny. W zorganizowanych zajęciach kulturalno - oświatowych i sportowych nie uczestniczy. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie</p>	<p>opinia o skazanym</p>	<p>50 v. - 51</p>

	<p>programowego oddziaływania ale z zadań zawartych w (...) wywiązuje się w sposób wybiórczy. Uczestniczył w zajęciach z obszaru profilaktyki uzależnień, z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom i z zakresu kształtowania umiejętności społecznych.</p> <p>(pozostałe szczegóły w treści opinii)</p>		
1.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.2.2.1.	_____	_____	_____
2. Ocena Dowodów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.2.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
całość	wszystkie dokumenty	Dokumenty powołane w treści uzasadnienia, a znajdujące się w aktach sprawy, nie wzbudzały zastrzeżeń co do ich wiarygodności i autentyczności. Nie były zresztą kwestionowane przez strony.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.2.1 albo 1.2.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	
3. PODSTAWA KARY ŁĄCZNEJ			
Lp.	Sąd, który wydał wyrok albo wyrok łączny, data wydania wyroku albo wyroku łącznego i sygnatura akt sprawy	Kary lub środki karne podlegające łączeniu	
3.1.1.	wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 1 czerwca 2015 r., II K 241/15	1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności	
wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 30 stycznia 2017 r., II K 520/15	1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności		
wyrok Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 25 listopada 2019 r., II K 134/19	2 lata pozbawienia wolności		
wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 lipca 2020 r., IV K 33/18	1 rok pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach połączenia kar lub środków karnych z wyjaśnieniem podstawy prawnej			

W niniejszej sprawie zachodziła sytuacja o tyle nietypowa, że Sąd rozstrzygał w przedmiocie kary łącznej w warunkach luki prawnej, wynikającej z niedopatrzenia ustawodawcy.

Z dniem 24 czerwca 2020 r. doszło do zmian w przepisach o karze łącznej. Stanowią one w dużej mierze powrót w tym zakresie do rozwiązań obowiązujących do dnia 30 czerwca 2015 r. Na mocy aktualnie obowiązujących przepisów, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, Sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa (art. 85 §1 k.k.). Wydaniu wyroku łącznego nie stoi przy tym na przeszkodzenie fakt, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane (art. 91a k.k.).

Zgodnie z utrwalonym wcześniejszym orzecnictwem, jeszcze z okresu do dnia 30 czerwca 2015 r., w takim

układzie łączeniu podlegać będą przy tym kary jednostkowe, a nie kary łączne. Gdy bowiem wyrok łączny obejmuje wyrok, w którym wymierzono karę łączną lub dochodzi do wydania kolejnego wyroku łącznego obejmującego wyrok, w którym orzeczono karę jednostkową z wcześniej wydanym wyrokiem łącznym, to granic nowej kary łącznej w wyroku łącznym nie wyznaczają - przy tym rozwiązaniu - poprzednie kary łączne, a tylko kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa (post. SN z 22 lipca 2010 r., IV KK 162/10, Biul. PK z 2010 r., nr 4, poz. 14). Przepis art. 86 §1 k.k. wyraźnie bowiem nakazuje przy wymiarze kary łącznej brać pod uwagę kary jednostkowe wymierzone za poszczególne przestępstwa pozostające w zbiegu realnym, nie zaś uprzednio orzeczone kary łączne. Również art. 85 k.k. przy oznaczaniu kary łącznej nakazuje wzięcie "za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa". W związku z tym normatywne podstawy orzekania kary łącznej, a w szczególności ramy określone dyspozycją art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., nie przewidują dalszych reguł, które pozwalałyby na modyfikację jej

granic, chociażby poprzez
respektowanie uprzednio
orzeczonych kar łącznych.
Nie znajduje tu również
zastosowania tzw. teoria
śladu pozostawionego
przez uprzednio orzeczoną
karę łączną orzeczoną w
wyroku łącznym, który
stracił moc, uznająca
pośredni wpływ tej kary
na wymiar nowej kary
łącznej (por. post. SN z
27 października 2014 r.,
V KK 263/14, Legalis nr
1182710; podobnie: por.
wyrok SA w Białymstoku,
II AKa 51/14, LEX nr
1455526).

Jest to rozwiązane z
zasady odmienne od tego
jaki obowiązywało do
dnia 24 czerwca 2020
r. - gdzie łączeniu
podlegały wyłącznie kary
podlegające nadal
efektywnemu wykonaniu
lub inne podlegające
łączeniu (kara
ograniczenia wolności,
kara pozbawienia wolności
z warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania), bez względu
na datę popełnienia
czynów i skazania za
poszczególne
przestępstwa.

W ustawie nowelizującej,
tj. w ustawie z
dnia 19 czerwca 2020
r. o dopłatach do
oprocentowania kredytów
bankowych udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym skutkami (...)
19 oraz o uproszczonym
postępowaniu o

zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem (...) 19 (Dz. U. z 2020 r., poz. 1086) przewidziano przepisy intertemporalne (art. 81). Wprost dotyczą one jednak tylko dwóch sytuacji: gdy kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r. (ust. 1) oraz takiej, gdy kary zostały prawomocnie orzeczone po dniu wejścia w życie tej ustawy (ust. 2). Ustawodawca w ustawie nowelizacyjnej z dnia 19 czerwca 2020 r. nie dostrzegł, że możliwa jest sytuacja, w której część skazań nastąpiła przed dniem 24 czerwca 2020 r., a część po tej dacie, a pomimo to w dalszym ciągu zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczasowe (lub jedne i drugie jednocześnie). Sytuacja tego rodzaju w ogóle nie została objęta dyspozycją art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej. Literalne odczytanie art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. sugerowałoby, że kar orzeczonych prawomocnie przed wejściem w życie tej ustawy (tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r.) w ogóle nie można połączyć z karami orzeczonymi prawomocnie po jej wejściu w życie, a to ze względu na brak analogicznego jak w ustawie z dnia 20

lutego 2015 r. (przy poprzedniej nowelizacji tych przepisów) rozwiązania, odnoszącego się do zbiegu wyroków skazujących. Podzielić należy wyrażone w doktrynie stanowisko, że "przyjęcie takiej jak zaproponowana powyżej, wykładni art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej byłoby nie do zaakceptowania z punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa, wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji. Z zasady tej płynie nakaz równego traktowania podmiotów podobnych, co w tym konkretnym przypadku sprzeciwia się różnicowaniu sprawców przestępstw w dostępie do zasady lex mitior w oparciu o kryterium w postaci daty uprawomocnienia się wyroków skazujących. Odwołanie się do prokonstytucyjnej wykładni art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizacyjnej musi zatem prowadzić do odtworzenia normy wynikającej z tego przepisu, zgodnie z którą w omawianym przypadku znajdzie zastosowanie ustawa względniejsza dla sprawy na podstawie art. 4 §1 k.k. (zob. M. Zacharski: Reguły intertemporalne, a instytucja kary łącznej w tarczy 4.0, LEX/el. 2020, komentarz praktyczny)", por. też: post. SA w R. z

dnia 25 listopada 2020 r., II AKz 346/20, Legalis nr 2503708 oraz post. SA w L. z dnia 27 stycznia 2021 r., II AKZ 2/21, Legalis nr 256825).

Przy dyskusji o dopuszczalności przedstawionego rozwiązania nie można zresztą przejść obojętnie również nad samym trybem wprowadzenia zmiany legislacyjnej wynikającej z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...) 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) 19 (Dz. U. z 2020, poz. 1086). Ustawa wpłynęła do Sejmu w dniu 22 maja 2020 r. (druk sejmowy nr 382). Rozpatrzono ją w trybie pilnym wbrew treści przepisu art. 123 ust. 1 Konstytucji RP, wykluczającego procedowanie w ten sposób nad projektami rządowymi w zakresie m.in. kodeksów. Od pierwszego czytania do uchwalenia ustawy minęło osiem dni. Dodatkowo uchwalono ową zmianę przy intytulacji ustawy nie wskazującej na jakiegokolwiek związku z prawem karnym i przy braku *vacatio legis*. W efekcie adresaci tej normy - w tym

zwłaszcza skazani - zostali kompletnie zaskoczeni tak radykalną zmianą wpływającą na ich sytuację prawną oraz pozbawieni czasu potrzebnego na zareagowanie i złożenie stosownego wniosku, tym bardziej jeśli jedynym powodem wkroczenia w nowy stan prawny z nowym skazaniem było np. przedłużanie się postępowania apelacyjnego. Patrząc z tej perspektywy, stwierdzenie niedopuszczalności takiego połączenia pozostawałoby w kolizji również z art. 2 Konstytucji RP i zasadą zaufania obywateli do państwa.

Reasumując, zakładając zgodność przepisu art. 81 ust. 1 i 2 ustawy nowelizującej (ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19) z art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, uregulowanie zawarte w tym przepisie dotyczy tylko dwóch sytuacji, a mianowicie takiej, gdy kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie tejże ustawy oraz takiej, gdy kary zostały prawomocnie orzeczone po wejściu

życie tejże ustawy. W odniesieniu tylko i wyłącznie do tych dwóch unormowań wyłączony jest przepis art. 4 §1 k.k. Gdy natomiast część prawomocnych skazań nastąpiła przed dniem 24 czerwca 2020 r., a część już po tej dacie, a pomimo to warunki do wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy nowe lub dotychczas obowiązujące albo jeden i drugie jednocześnie w dalszym ciągu zachodzą, w regulacji tej istnieje zatem luka, a lukę tę winien wypełnić art. 4 §1 k.k. Nie ma natomiast żadnych podstaw do tego aby umarzać w tym zakresie postępowanie. Nadmienić tu dodatkowo należy, że wszystkie czyny, za które skazano R. K., popełnił on jeszcze przed datą 24 czerwca 2020 r.

Zaznaczyć należy, że w ocenie składu orzekającego przepis art. 4 §1 k.k. w części wstępnej zawiera jasną regułę aby co do zasady stosować ustawę nową, a kwestię stosowania starego brzmienia kodeksu uzależnia wyłącznie od tego czy byłoby względniejsze dla sprawy. Pochodną tego jest potrzeba powoływania owego przepisu tylko w sytuacji odwołania się do stanu prawnego obowiązującego poprzednio. Gdy korzystniejsze dla sprawy

rozwiązania prawne przewiduje akurat nowy stan prawny, w ocenie Sądu działa automatycznie reguła zawarta w początkowej części wspomnianego przepisu - bez konieczności jego powoływania w podstawie prawnej wydania wyroku łącznego.

Na gruncie przepisów obowiązujących do dnia 24 czerwca 2020 r., łączeniu podlegały wyłącznie kary podlegające wykonaniu (art. 85 §1 k.k.). W tej sytuacji połączeniu podlegałyby: kary jednostkowe uwzględnione przy wydaniu wyroku łącznego przez Sąd Rejonowy w Pabianicach w sprawie II K 7/20 (bo tę aktualnie skazany odbywa) oraz kara orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie IV K 33/18 (pozostaje w całości do odbycia). Takie łącznie stwarzało pełniejszą możliwość łącznej oceny całości działalności przestępczej skazanego i doprowadziło Sąd do wymierzenia mu ostatecznie kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na gruncie przepisów obowiązujących od dnia 24 stycznia 2020 r. węzłem kary łącznej można było objąć skazania jednostkowe jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł

pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 85 §1 k.k.). Połączeniu kar nie stało przy tym na przeszkodzie wykonanie kar w całości bądź części. W tej sytuacji połączenie objęłoby kary z wyroków II K 241/15, II K 520/15 i IV K 33/18 – gdyż wszystkie czyny z tych postępowań zostały popełnione przed datą 1 czerwca 2015 r. (tj. datą wyroku w sprawie II K 241/15, który byłby w tym układzie „pierwszym” wyrokiem dla tej grupy skazań). Do odrębnego wykonania pozostałaby natomiast w całości skazanemu kara 2 lat pozbawienia wolności, wynikająca z wyroku II K 134/19. Dodatkowo kara łączna musiała być wyższa od najsurowszej z kar jednostkowych – wobec nowego brzmienia art. 85 §1 k.k. W rezultacie połączenia kar z wyroków II K 241/15, II K 520/15 i IV K 33/18, uwzględniając wagę czynów, opinię o skazanym, brak krytycyzmu co do swoich zachowań, podobieństwa czynów ale też i popełnienie potem poważnego przestępstwa objętego wyrokiem w sprawie II K 134/19, wymierzona by została skazanemu kara około 3 lat pozbawienia wolności. Dodając do tego 2 lata

kary pozbawienia wolności z wyroku w sprawie II K 134/19, po dokonaniu zaliczeń odbytych kar sytuacja na gruncie nowych przepisów byłaby dla skazanego jednak mniej korzystną aniżeli sięgnięcie po te normy prawne, które nakazywały łączenie kar podlegających efektywnemu wykonaniu. Stąd też Sąd uznał, że to właśnie reguły obowiązujące przed dniem 24 czerwca 2020 r. były in concreto najbardziej korzystne dla skazanego.

Nadmienić dodatkowo należy, że nowe skazanie (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 lipca 2020 r. w sprawie IV K 33/18) nie wpływało w ogóle na kwestię ewentualnego połączenia kar z wcześniejszych wyroków wydanych w sprawach II K 424/04, II K 81/07, II K 137/09 - wobec dat czynów objętych tymi wyrokami oraz dat samych wyroków, mając też na uwadze, że kary z owych wyroków już w całości wykonano.

4. WYMIAR KARY

Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy wymiarze kary łącznej

Uwzględniając treść art. 85 §1 k.k. i art. 86 §1 k.k., Sąd miał możliwość wymierzenia kary łącznej

w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z kar jednostkowych) do 6 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych).

Za skorzystaniem w większym stopniu z zasady absorpcji przemawiały:

- pozytywne elementy w opinii z ZK, zwłaszcza w zakresie udziału w programach, pracy i nagród,

- pewne podobieństwo zbiegających się przestępstw (wszystkie przeciwko mieniu choć o różnym charakterze).

Za skorzystaniem w większym stopniu z zasady kumulacji przemawiały:

- wielość i waga popełnionych przestępstw,

- odmienny charakter części z nich,

- negatywne elementy w opinii o skazanym z ZK (np. brak krytycyzmu względem popełnionych przestępstw i dotychczasowego sposobu życia, wyraźna bierność w zakresie podnoszenia kwalifikacji i wykształcenia, wybiórcza realizacja (...)),

- negatywna opinia z miejsca zamieszkania,

- pewien odstęp czasowy między poszczególnymi czynami.

Ostatecznie Sąd uznał, że właściwą jest w wypadku skazanego zasada mieszana, w większym stopniu zbliżona do zasady kumulacji. Z uwagi na wagę i liczbę czynów, nie wchodziło w rachubę skorzystanie w bardziej znaczącym stopniu z zasady absorpcji, tym bardziej w sytuacji gdy niemal wszystkie rozważane czyny popełnione zostały w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 §1 k.k.), a sam skazany nie wykazuje się dostatecznym krytycyzmem w odniesieniu do swojej przeszłości kryminalnej. Podobny zabieg prowadziłby bowiem do wymierzenia skazanemu sumarycznie nieadekwatnej, nadmiernie łagodnej, kary łącznej - mając na uwadze rozpatrywany całokształt działalności przestępczej skazanego, obejmujący aż cztery, w tym poważne, przestępstwa.

Zaznaczenia wymaga, że ostatecznie wymierzona skazanemu z owych czterech wyroków jednostkowych kara łączna (4 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności) jest krótsza niż suma kary łącznej z wyroku łącznego w sprawie II K 7/20,

<p>wydanego na podstawie kar orzeczonych w sprawach II K 241/15, II K 520/15 i II K 134/19 (4 lat pozbawienia wolności) oraz pozostałej do odbycia kary z wyroku w sprawie II K 33/18 (1 rok pozbawienia wolności). Zastosowane przepisy były więc rzeczywiście bardziej korzystne dla skazanego także aniżeli umorzenie postępowania, które by w odniesieniu do kar pozbawienia wolności wchodziło w rachubę przy literalnym i rygorystycznym odczytaniu przepisów intertemporalnych.</p>	
<p>5. Wymiar Środka karnego</p>	
<p>Przytoczyć okoliczności, które sąd uwzględnił przy łącznym wymiarze środka karnego</p>	
<p>_____</p>	
<p>6. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU ŁĄCZNYM</p>	
<p>Zwięźle o powodach uzasadniających inne rozstrzygnięcia z wyroku łącznego, w tym umorzenie postępowania, zaliczenie okresów na poczet kary łącznej</p>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Wobec braku podstaw do połączenia kar w pozostałym zakresie, na podstawie art. 572 k.p.k. należało umorzyć postępowanie - co też Sąd uczynił.	
III	Na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 §1 k.k. Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności wchodzące w rachubę okresy rzeczywistego pozbawienia wolności - do czego był zobligowany treścią wspomnianego przepisu.	
7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
V	Uwzględniając udział obrońcy z urzędu, na podstawie art. 618 §1 pkt 11 k.p.k. Sąd przyznał obrońcy wynagrodzenie z urzędu - uwzględniając tu stawkę 23% VAT i argumentację zawartą w wyroku TK z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie SK 66/19 oraz bezprawne zaniechanie Ministra Sprawiedliwości w realizacji wydanego na podstawie wspomnianego wyroku postanowienia sygnalizacyjnego TK.	

VI	Z uwagi na pobyt skazanego w ZK i jego sytuację materialną, na podstawie art. 624 par. 1 k.p.k. zwolniono skazanego w całości od ponoszenia kosztów procesu, uznając, że ich pokrycie choćby w części byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.	
8. PODPIS		